

Riksbanken har i rapporten Finansiell stabilitet 2014:1 rekommenderat att ett krav på likviditetstäckningsgrad (Liquidity Coverage Ratio, LCR) i svenska kronor bör införas. Bakgrunden till rekommendationen är att svenska bankers LCR-nivåer i kronor stundtals är mycket låga. Detta kan i sin tur göra dem sårbara för likviditetspåfrestringar och därigenom utgöra ett hot mot den finansiella stabiliteten.

Syftet med denna ekonomiska kommentar är att redogöra för det bakgrundsarbete som genomfördes inför rekommendationen. Detta består dels av ett deskriptivt avsnitt som beskriver de svenska storbankernas LCR i olika valutor ur ett balansräkningsperspektiv, och dels av ett avsnitt som behandlar motiven till rekommendationen och den konsekvensanalys som gjordes.

En undersökning av likviditetstäckningsgrad (LCR) i svenska kronor

Björn Jönsson¹

Författaren är verksam vid Riksbankens avdelning för finansiell stabilitet.

Under finanskrisen som började 2007 och eskalerade i och med Lehman Brothers konkurs i september 2008 upplevde många banker svåra likviditetspåfrestringar. Flera centralbanker tvingades därför vidta likviditetsstödande åtgärder för att på så sätt försöka stävja krisen. En del av förklaringen till turbulensen står att finna i att flera banker hade tagit stora likviditetsrisker utan att tillräckligt skydda sig mot dessa. För att öka bankernas motståndskraft och på så sätt minska sannolikheten för framtida finansiella kriser inledde Baselkommittén ett arbete för att ta fram nya regler för kapital och likviditet. Förutom stärkta kapitalkrav har Baselkommittén utformat två kvantitativa minimistandarder för likviditet. Den första är Liquidity Coverage Ratio (LCR) som syftar till att säkerställa att bankerna har tillräckligt med likvida tillgångar för att möta likviditetsstress på kort sikt. Den andra är Net Stable Funding Ratio (NSFR), ett mått som ställer en banks stabila finansiering i förhållande till dess illikvida tillgångar och som syftar till att främja motståndskraft hos bankerna över en längre tidsperiod.

Enligt den senaste Baselöverenskommelsen ska LCR införas under en infasningsperiod med start 2015. I Sverige införde dock Finansinspektionen redan 2013 ett krav på LCR², vilket också omfattar separata krav i valutorna euro och amerikanska dollar. Beslutet att också införa separata valutakrav motiverades med att svenska banker är mycket beroende av marknadsfinansiering i utländsk valuta, vilket gör dem särskilt känsliga för likviditetsstörningar i dessa valutor. Eftersom Riksbankens möjligheter att ge likviditetsstöd i utländsk valuta dessutom är begränsade bedömdes det särskilt viktigt att bankerna själva har motståndskraft mot likviditetsstörningar i dessa valutor.

Baselöverenskommelsen ställer inte krav på att LCR ska uppfyllas i enskilda valutor, men understryker vikten av att en bank har likvida tillgångar som kan möta utflöden oavsett i vilken valuta de uppstår. De svenska reglerna som innefattar specifika krav i dollar och euro är därför striktare än de internationellt överenskomna reglerna. De svenska reglerna är i dagsläget dessutom baserade på Baselkommitténs ursprungliga förslag på LCR från 2010, vilket är mer konservativt än det reviderade förslaget från 2013.³

LCR stärker motståndskraften mot kortvarig likviditetsstress

Bankers löptids- och likviditetsomvandling medför risker genom att de löpande behöver förnya sin finansiering på grund av de löptidsobalanser som uppstår. Om tillgångarna dessutom främst är illikvida, vilket typiskt sett är fallet för banker, har man begränsade möjligheter att sälja dessa om man misslyckas med att förnya finansieringen. En viss mängd likvida tillgångar fungerar därför som en buffert som kan utnyttjas under perioder med likviditetsstress.

1. Författaren vill tacka Jill Billborn, David Forsman, Martin W Johansson, Kristian Jönsson och Olof Sandstedt för värdefulla synpunkter.

2. I denna artikel avser likviditetstäckningsgrad (Liquidity Coverage Ratio, LCR), den i Sverige gällande definitionen enligt Finansinspektionens föreskrifter (FFFS 2012:6). Med "likviditetsbuffert" avses de tillgångar som i föreskrifterna definieras som likvida.

3. I det nya förslaget har de tillgångar som tilläts ingå i likviditetsbufferten breddats något, samtidigt som vissa utflödesvikter har justerats ned.

Syftet med att införa ett krav på LCR är att bankerna själva ska kunna stå emot kortare perioder av likviditetsstress i och med att de då blir tvungna att ha tillfredsställande likviditetsbuffertar och säkerställa att en inte alltför stor andel av finanseringen är kortfristig.

LCR är konstruerat som ett stresstest vilket är tänkt att spegla svåra men realistiska förhållanden under kraftig likviditetsstress som varar i 30 dagar. Beräkningen tar sin utgångspunkt i en banks balansräkning samt i vissa poster utanför balansräkningen som kredit- och likviditetsfaciliteter. Genom att vikta de olika posterna i förhållande till deras risk skapar man ett scenario där bland annat bankens marknadsfinansiering med kvarvarande löptid under en månad inte kommer att kunna förnyas, och där en del av bankens inlåning försvinner. Samtidigt har banken tillgångar som genererar kassainflöden och i viss utsträckning motverkar utflödena⁴. Skillnaden mellan de viktade kassautflödena och de viktade kassainflödena kallas för stressat nettoutflöde.

LCR beräknas i sin tur som kvoten mellan likviditetsbufferten och det stressade nettoutflödet (se ekvation nedan). Om kvoten överstiger 1, alltså 100 procent, anses banken passera stresstestet.

$$\frac{\text{Likviditetsbuffert}}{\text{Stressat nettoutflöde under 30 dagar}} = \text{LCR}$$

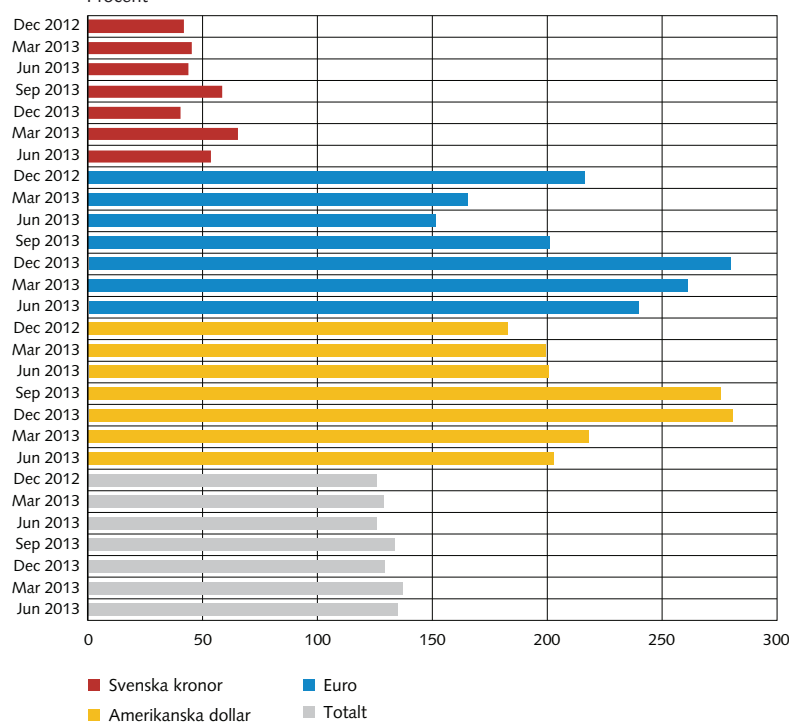
LCR är utformat för att främja diversifierade likviditetsbuffertar genom att de likvida tillgångarna delas upp i likvida (nivå 1) och något mindre likvida (nivå 2) tillgångar. Till nivå 1-tillgångarna räknas främst centralbanksplaceringar och statsobligationer, medan nivå 2 utgörs av säkerställda obligationer och vissa andra värdepapper med hög kreditkvalitet. För att bufferten ska betraktas som väl diversifierad måste den utgöras av till minst 60 procent nivå 1-tillgångar. Detta kan i vissa fall innebära att tillgångar som klassificeras som nivå 2 kan räknas bort ur bufferten vid beräkningen av LCR.

För enkelhetens skull kommer fortsättningsvis enbart begreppet utflöden att användas i denna kommentar, och då syfta på stressade kassautflöden efter tillämpning av de utflödesvikter som specificeras i regleringen och utan minskning med kassainflöden.

De svenska storbankerna har höga LCR-nivåer i dollar, euro och i alla valutor sammanräknat (se diagram 1). Samtidigt är nivåerna i svenska kronor låga. Detta beror på att likviditetsbuffertarna främst utgörs av tillgångar i dollar och euro. I de två nästkommande avsnitten förklaras skillnaderna mellan storbankernas LCR i olika valutor genom en beskrivning av bankernas tillgångar och skulder.

4. Inflödena är begränsade till som mest 75 procent av utflödena.

Diagram 1. Storbankernas LCR i olika valutor
Procent

Anm. Avser LCR vid utgången av respektive månad.
Källor: Finansinspektionen och Riksbanken

Bankernas likviditetsbuffertar hålls främst i utländsk valuta

De svenska storbankernas verksamheter är gränsöverskridande, vilket medför att de har tillgångar i en mängd olika valutor (se diagram 2). Den huvudsakliga verksamheten är dock utlåning i Sverige, vilket återspeglas i att drygt 40 procent av de totala tillgångarna är i svenska kronor, följt av knappt 20 procent i euro och endast 10 procent i dollar.

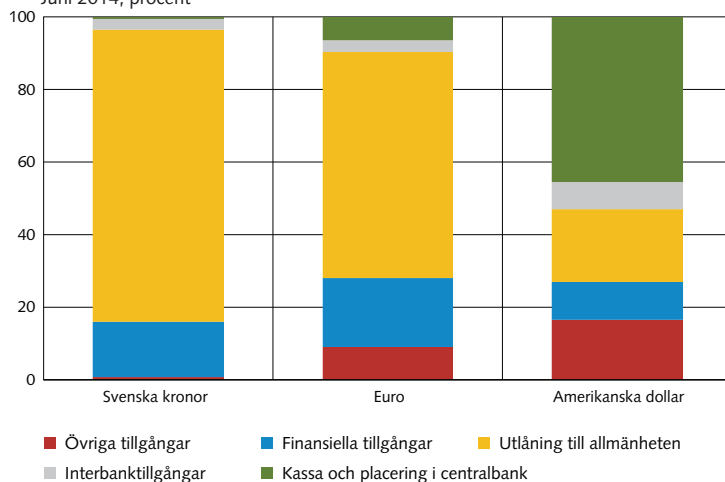
Tillgångarna i kronor utgörs till fyra femtedelar av utlåning till allmänheten, det vill säga främst bostads- och företagsutlåning. Därutöver har man relativt stora innehav av finansiella tillgångar (15 procent). Av dessa utgörs en stor andel av säkerställda obligationer och en mindre andel av svenska statsobligationer. Dessa tillgångar ingår dels i bankernas likviditetsbuffertar, och dels håller man också handelslager i både statsobligationer och säkerställda obligationer för att kunna möta sina åtaganden som marknadsgarant.

Tillgångarna i euro utgörs till två tredjedelar av utlåning till allmänheten. Bankerna har utlåning i euro främst i Baltikum och i Finland. Resterande del av tillgångarna utgörs huvudsakligen av likvida tillgångar som centralbanksplaceringar, statsobligationer och säkerställda obligationer.

Eftersom bankerna utlåning i dollar är mindre omfattande skiljer sig fördelningen av tillgångarna betydligt gentemot kronor och euro. Knappt hälften av dollartillgångarna är placerade i den amerikanska centralbanken Federal Reserve för att fungera som likviditetsbuffert. Utlåning till allmänheten utgör endast en femtedel av tillgångarna.

Diagram 2. Fördelning av storbankernas tillgångar per valuta

Juni 2014, procent

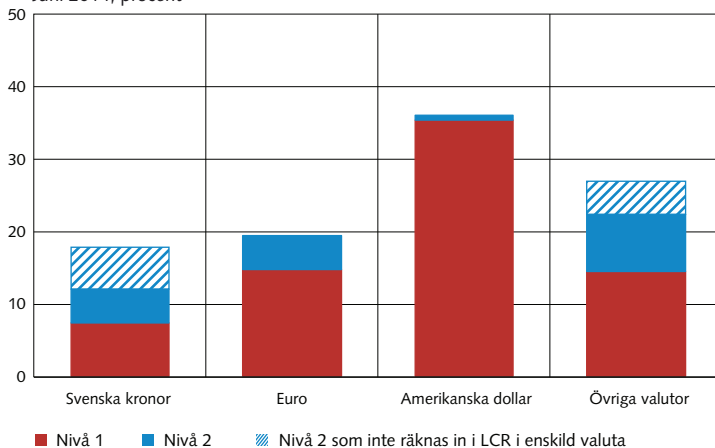
Källor: Bankernas delårsrapporter och Riksbanken

Det framgår av diagram 3 att de likvida tillgångarna i dollar utgör 36 procent av den totala likviditetsbufferten. Av dessa är i princip samtliga centralbanksplaceringar eller värdepapper som räknas till nivå 1. De likvida tillgångarna i kronor och euro är ungefär lika stora, men i kronor är merparten säkerställda obligationer (nivå 2).

Till följd av de stora innehaven av nivå 1-tillgångar i främst dollar och euro räknas samtliga nivå 2-tillgångar in i den sammanräknade likviditetsbufferten. När LCR beräknas separat i kronor begränsas däremot den mängd säkerställda obligationer som får ingå i bufferten eftersom andelen nivå 1-tillgångar är relativt liten. De låga LCR-nivåerna i kronor kan alltså till stor del förklaras av att bankerna har relativt små innehav av nivå 1-tillgångar.

Diagram 3. Valutafördelning av storbankernas likviditetsbuffertar i LCR

Juni 2014, procent

Anm. Vid beräkning av LCR måste likviditetsbufferten utgöras av minst 60 procent nivå 1-tillgångar. En bank som har 120 likvida tillgångar där hälften är nivå 1 och hälften nivå 2 får alltså tillgodoräkna sig $60 + 60 \times (2/3) = 100$ av de 120.

Källor: Finansinspektionen och Riksbanken

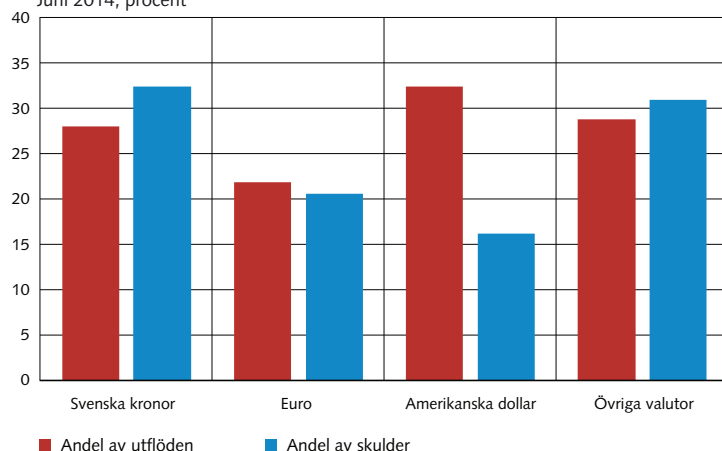
Bankernas finansiering ger upphov till skillnader i kassautflöden i olika valutor

Kassautflödena i LCR beräknas genom att man tilldelar en banks skulder olika fördefinierade utflödesvikter. Genom att ställa de viktade utflödena i relation till den oviktade finansieringen för respektive valuta får man en bild av i vilken utsträckning varje valuta bidrar till utflöden i LCR relativt valutans andel av den totala finansieringen (se diagram 4).

Utflödena i dollar utgör en knapp tredjedel av alla kassautflöden i LCR men bara 16 procent av bankernas finansiering. Som kontrast utgör svenska kronor 32 procent av finansieringen men bara 28 procent av utflödena i LCR. I euro och övriga valutor är andelarna ungefär jämbördiga.

Orsaken till de stora skillnaderna mellan utflöden i förhållande till skulder mellan olika valutor beror på att det finns stora skillnader i hur banker finansierar sig i olika valutor. Resterande del av detta avsnitt kommer att beskriva dessa skillnader.

Diagram 4. Kassautflöden och skulder per valuta, andel av total
Juni 2014, procent

Anm. Skulder avser storbankernas totala skulder exklusive eget kapital. Kategorin "övriga" som andel av skulder är beräknad som en residual och innehåller därför också sådana skulder som inte är valutaallokerade. Kategorin "övriga" som andel av utflöden avser övriga valutor sammanräknade.

Källor: Bankernas delårsrapporter, Finansinspektionen och Riksbanken

Banker kan finansiera sig på ett flertal olika sätt. Historiskt sett är det via inlåning antingen från allmänheten eller från andra banker. Inlåning från allmänheten⁵ betraktas i regel som en stabil form av finansiering om det rör sig om hushållsinlåning eller om den omfattas av insättningsgarantin. Sådan företagsinlåning som inte omfattas av insättningsgarantin och där företaget inte har andra relationer med banken får däremot en högre utflödesvikt i LCR. De svenska bankerna finansierar en relativt liten del av sin utlåning med inlåning jämfört med andra europeiska banker⁶. I både kronor och euro utgörs drygt 40 procent av finansieringen av inlåning från allmänheten. I dollar utgörs den en knapp fjärdedel, varav merparten är från företag.

Interbankinlåning utgör i kronor och euro 6 respektive 10 procent av finansieringen. I dollar är den något mer omfattande och uppgår till 15 procent. Interbankinlåning är typiskt sett mer flyktig vid likviditetsstress eftersom bankerna tenderar att dra tillbaka sina placeringar hos andra banker till förmån för säkrare placeringar när de är osäkra på sina framtida likviditetsbehov. Därför har interbankinlåning en hög utflödesvikt i LCR.

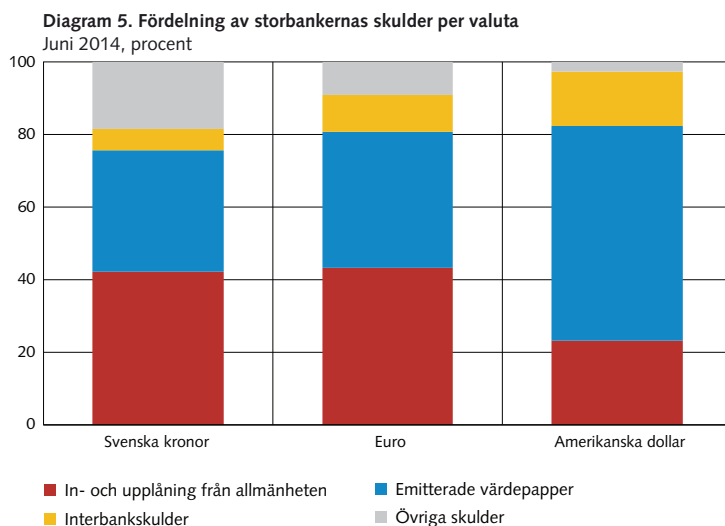
Ett alternativ till att finansiera sig via inlåning från allmänheten eller från banker är att emittera värdepapper. En tredjedel av finansieringen i kronor utgörs av emitterade värdepapper. Det handlar här nästan uteslutande om säkerställda obligationer som används för att finansiera bankernas bostadsutlåning. Denna finansiering har en kvar-

5. Med allmänheten avses hushåll och icke-finansiella företag.

6. Se exempelvis rapporten Finansiell stabilitet 2013:2.

varande löptid på i genomsnitt cirka tre år. För att diversifiera sin finansiering och för att få tillgång till en större investeraras emitterar bankerna också säkerställda obligationer i andra valutor, främst euro. Därtill har man betydande kortfristig finansiering i euro via bankcertifikat med löptider omkring tre månader. Sammantaget utgör värdepapper 38 procent av finansieringen i euro.

I dollar utgör värdepappersfinansieringen en betydligt större andel av den totala finansieringen – närmare 60 procent. Denna finansiering sker i motsats till den i kronor främst via bankcertifikat med kvarvarande löptider på omkring tre månader. De utestående beloppen är relativt stora, vilket medför att vid varje given tidpunkt kommer en stor andel av den utestående mängden bankcertifikat att ha en kvarvarande löptid på mindre än 30 dagar och därmed räknas till utflödena i LCR.

Anm. Övriga skulder innehåller utöver andra övriga skulder också efterställda skulder, finansiella skulder till verkligt värde samt derivatskulder.
Källor: Bankernas delårsrapporter och Riksbanken

Hittills har avsnittet beskrivit hur bankerna väljer att finansiera sig på olika sätt i olika valutor och varför detta leder till skillnader i kassautflöden. För att komplettera denna beskrivning görs i diagram 6 en mer detaljerad nedbrytning av kassautflödena. Fördelningen är baserad på de kategorier som specificeras i det svenska likviditetstäckningsregelverket⁷.

De två första kategorierna i diagrammet omfattar *hushållsinlåning* samt *stabil inlåning från andra än hushåll*. Båda kategorierna innehåller poster med låga utflödesvikter men ger trots det upphov till sammanlagt cirka 25 procent av utflödena i kronor och cirka 15 procent av utflödena i euro. Detta beror på att sådan inlåning är omfattande i de båda valutorna.

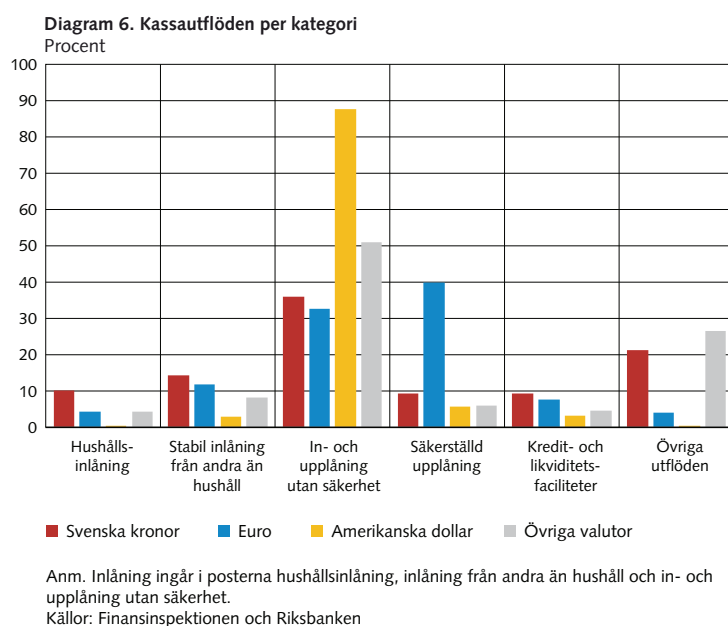
In- och upplåning utan säkerhet omfattar både företagsinlåning som inte bedöms vara stabil och interbankinlåning. Dessutom ingår emitterade värdepapper utan säkerhet, exempelvis bankcertifikat. Utflödesvikterna är höga i kategorin, vilket hjälper till att förklara varför det är den enskilt största utflödeskategorin för samtliga valutor. I kronor utgörs utflödena främst av företags- och interbankinlåning, medan det i euro också ingår en del förfallande bankcertifikat. I dollar utgör kategorin nästa fyra femtedelar av de totala utflödena. Huvuddelen är förfallande bankcertifikat och interbankinlåning.

Säkerställd upplåning utgör knappt tio procent av utflödena i kronor. Hit hör främst kassautflöden relaterade till finansiering med säkerställda obligationer samt repor och värdepappersbyten. *Outnyttjade kredit- och likviditetsfaciliteter* utgör i sin tur ytterligare knappt tio procent av utflödena i kronor. Slutligen motsvarar *övriga utflöden* en dryg femtedel av utflödena i kronor. Utflödena i denna kategori består nästan

7. De kategorier som rapporteras i enlighet med likviditetstäckningsregelverket kan i de flesta fall kopplas till någon post i bankernas publikt redovisade balansräkningar, men i vissa fall kan en given kategori inte kopplas till en specifik balansräkningspost. Därtill kan det finnas vissa skillnader mellan hur bankerna väljer att klassificera vissa föremål i sina balansräkningar.

uteslutande av så kallade valutaswappar. Bankerna använder dessa för att tillfälligt omvandla finansiering i utländsk valuta till kronor⁸ för att finansiera tillgångar i kronor. Då valutaswappen förfaller får banken återigen tillbaka den utländska valutan, men behöver samtidigt återlämna kronor. Om en bank är beroende av att löpande åter-använda, eller "rulla", valutaswappar för att finansiera tillgångar uppstår en refinansieringsrisk. Detta återspeglas i LCR genom att swappar med en kvarvarande löptid på mindre än 30 dagar ger upphov till utflöden. För svenska kronor är utflödena från sådana swappar stora. Utflödena i euro och dollar är i regel små eller obefintliga eftersom de svenska bankerna i regel inte swappar till sig nettobelopp av dessa valutor.

Nedbrytningen av utflödena visar på stora skillnader i vad som driver LCR i olika valutor. I svenska kronor är det i stor utsträckning olika slags inlåning och återbetalning av kronor i valutaswappar som ger upphov till utflöden. I euro är det inlåning och förfallande värdepappersfinansiering som står för merparten av utflödena. I dollar är det däremot främst förfallande kortfristig värdepappersfinansiering som ger upphov till utflöden. Detta kan tolkas som att likviditetsriskerna i kronor huvudsakligen uppstår genom att inlåning riskerar att försvinna eller att bankerna inte får tillgång till valutaswappar för att kunna erhålla kronor under likviditetsstress, medan det i dollar snarare är en risk för att värdepappersfinansiering inte kan förnyas.

Finns det ett behov av ett likviditetstäckningskrav i kronor?

Som framgått av tidigare avsnitt är tillgångarna i utländsk valuta, främst dollar, i stor utsträckning likvida enligt LCR. Samtidigt är utflödena stora jämfört med skulderna. En anledning till detta är att man finansierar sina tillgångar i dollar på relativt korta löptider. Mätt som LCR är dock motståndskraften mot kortvarig likviditetsstress i utländsk valuta god. Likviditetsbuffertarna i dollar kan dessutom användas för att möta likviditetsbehov i andra valutor. Eftersom den amerikanska dollarn fungerar som global reservvaluta kan den i de allra flesta fall omvandlas till andra valutor på valutaswapmarknaden. Detta innebär att likviditetsstress i kronor och andra mindre valutor i regel kan mötas genom att en bank med likvida dollartillgångar swappar dessa till exempelvis kronor.

Ändå finns det flera fördelar med stärkt LCR i svenska kronor. En tredjedel av de totala kassautflödena i LCR är kronor. Om det uppstår likviditetsstress är det därför troligt att behovet av likvida medel i kronor blir stort. Eftersom bankernas innehav av nivå 1-tillgångar i kronor är små är det troligt att man delvis skulle behöva möta utflödena genom att försöka omvandla utländsk valuta till kronor via valutaswapmarknaden.

8. Bankerna swappar också utländsk valuta till andra valutor än svenska kronor.

Det är dock inte självklart att en sådan omvandling skulle bli problemfri under en period med svår likviditetsstress.

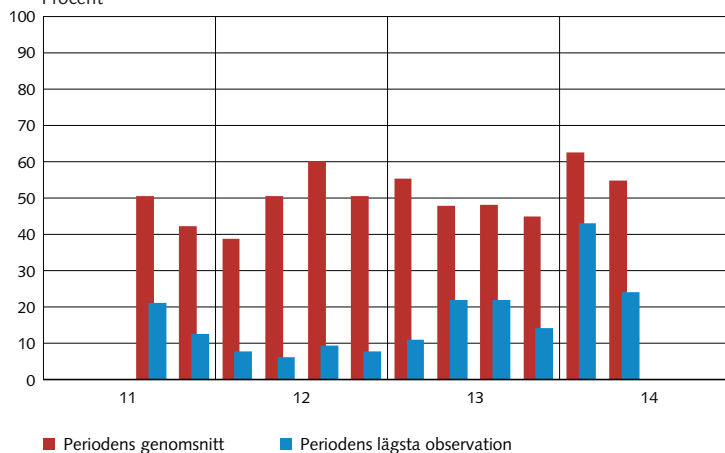
Ett alternativ till att använda valutaswapmarknaden är att belåna eller sälja likvida tillgångar i kronor. Eftersom innehaven av svenska statsobligationer är relativt små kan man i stor utsträckning behöva förlita sig på säkerställda obligationer i kronor. Dessa tillgångar har under normala omständigheter god likviditet. Samtidigt är det osäkert i vilken utsträckning likviditeten kan upprätthållas under stressade förhållanden⁹ utan stöd från centralbanken eller stat. Detta är av särskild betydelse eftersom de svenska bankernas likvida tillgångar i kronor i så stor utsträckning utgörs av säkerställda obligationer.

Vid ett flertal tillfällen har LCR-nivåerna i kronor varit mycket låga (se diagram 7). Det potentiella beroendet av välfungerande valutaswapmarknader och likviditet i säkerställda obligationer kan alltså stundtals sägas vara mycket stort. Det är bland annat mot bakgrund av dessa låga nivåer som Riksbanken rekommenderade att ett krav på LCR i svenska kronor införs med en nivå som initialt sätts till 60 procent. En sådan nivå kan betraktas som ett golv som förhindrar att bankerna återgår till mycket låga nivåer.

Utöver att säkerställa att det fanns större mängd likvida tillgångar i kronor i det svenska banksystemet hade ett krav på LCR i kronor kunnat ge bankerna starkare incitament att förlänga löptiden i sin finansiering i kronor och på så vis ha bidragit till en generellt förbättrad hantering av likviditetsrisker i bankerna.

Ett ytterligare skäl till att införa LCR i svenska kronor är knutet till Riksbankens roll som *lender of last resort*. Riksbanken har alltid möjlighet att tillföra systemet likviditet i kronor. Den möjligheten kan dock vara förknippad med en risk för moral hazard. Om banksystemet förväntar sig likviditetsstöd i kronor saknas incitament att i normaltids minska riskupbyggnaden. Detta kan i förlängningen medföra samhällsekonomiska kostnader. Sådana kostnader kan i viss utsträckning internaliseras i banksystemet genom att ställa krav på att bankerna självförsäkras sig mot likviditetspåfrestningar. Ett krav på LCR i kronor utgör en viss sådan självförsäkring eftersom bankerna själva behöver hålla likviditetsbuffertar.

Diagram 7. Bankernas lägsta och genomsnittliga LCR-nivåer i kronor
Procent

Anm. Avser kvartalsgenomsnittet av storbankernas rapporterade LCR-nivåer per månad respektive kvartalets lägsta rapporterade LCR-nivå för en enskild bank.
Källor: Finansinspektionen och Riksbanken

Bankerna kan möta ett likviditetstäckningskrav i kronor på flera sätt

För att leva upp till ett krav på LCR i kronor skulle bankerna behöva öka innehaven av likvida tillgångar i svenska kronor. I synnerhet är det innehaven av nivå 1-tillgångar som skulle behöva öka. Det är i regel inget problem att öka innehaven av likvida tillgångar i större valutor, men i kronor är de likvida tillgångarna relativt begränsade.

9. För en utförligare beskrivning av säkerställda obligationer, se "Marknaden för svenska säkerställda obligationer och kopplingar till den finansiella stabiliteten", Penning- och valutapolitik 2013:2, Sveriges Riksbank.

Detta beror på att Sverige har en liten statsskuld vilket medför att mängden tillgängliga statsobligationer är liten. Därtill är det svenska banksystemet stort i jämförelse med ekonomin, och det potentiella behovet av likvida tillgångar är därför också stort. Storbankerna har i dag nivå 1-tillgångar i kronor motsvarande cirka 120 miljarder kronor. Om storbankerna sammantaget skulle nå upp till 100 procent LCR i kronor enbart genom att köpa mer statsobligationer i kronor skulle innehaven behöva öka med ytterligare 115 miljarder, till totalt närmare 250 miljarder kronor.¹⁰ Detta kan ställas i relation till att utestående statsobligationer i kronor uppgår till cirka 750 miljarder kronor.

Ett alternativ till statsobligationer är centralbanksplaceringar. Eftersom banksystemets strukturella likviditetsöverskott gentemot Riksbanken hela tiden behöver balanseras emitterar Riksbanken certifikat som bankerna får möjlighet att placera i. Dessa placeringar betraktas i sin tur som likvida tillgångar i LCR.¹¹ Den erbjudna mängden riksbankscertifikat begränsas dock av likviditetsöverskottets storlek, vilket i dagsläget är drygt 50 miljarder kronor.

LCR kan också förbättras genom en minskning av kassautflödena. Detta kan ske på flera sätt, men om vi ser till svenska kronor kan vi konstatera att inlåningen utgör en stor del av utflödena. Utflödena här kan minskas genom att man attraherar mer tidsbunden inlåning eller på annat sätt skiftar icke-stabil inlåning till stabil.

Utflöden som uppstår från finansiering med kontraktbunden löptid kan minska om den genomsnittliga löptiden förlängs. På så sätt kommer mängden finansiering som förfaller inom varje given trettiodagarsperiod att vara mindre, samtidigt som den totala finansieringen är oförändrad. I svenska kronor skulle det främst röra sig om att förlänga löptiden på de valutaswappar där svenska banker erhåller kronor¹², eftersom kortfristig värdepappersfinansiering i kronor i princip är obefintlig.

Avslutning

Sammanfattningsvis finns ett flertal skäl att införa likviditetstäckningskrav även i kronor. Detta trots att det är troligt att likvida tillgångar i dollar och euro i de flesta fall kan omvandlas till kronor. Mot bakgrund av det begränsade utbudet av statsobligationer och möjliga sidoeffekter¹³ rekommenderade Riksbanken i Finansiell stabilitet 2014:1 att kravet initialt sätts till 60 procent.

Eftersom ett sådant krav inte är lika strikt som kraven i andra valutor medför det dock inte fullt ut den motståndskraft som LCR är utformat för. Det kan i stället betraktas som ett golv vars syfte är att säkerställa att bankerna inte återgår till de mycket låga LCR-nivåer i kronor som stundtals varit fallet.

Om bankerna själva har tillräcklig motståndskraft för att hantera kortare perioder av likviditetsstress kan det minska sannolikheten att ett scenario förvärras. Genom att fördröja händelseförloppet kan det dessutom köpa de finansiella marknadernas aktörer tid att agera för att undvika ytterligare upptrappning. Däremot säger LCR mycket lite om motståndskraften mot mer ihållande påfrestningar. Det är därför av stor betydelse att bankerna också begränsar sina likviditetsrisker även på längre sikt.

10. Riksbanken har tidigare uppskattat storbankernas ökade behov av nivå 1-tillgångar till drygt 50 miljarder vid införande av ett LCR-krav i kronor satt till 60 procent.

11. Även placeringar i Riksbanken via finjusterande operationer tillgodoräknas i likviditetsbufferten.

12. Det ska dock noteras att om en valutaswap där man får kronor vid förfall skiftas till längre löptider kommer det också att innebära att motsvarande inflöden i den utländska valutan inom 30 dagar minskar. Detta medför en försämring av LCR i den utländska valutan om inte banken samtidigt också förlänger denna finansiering.

13. Om det ställs krav på ett ökat innehav av svenska statsobligationer finns en risk att bankerna väljer att minska likviditetsbuffertarna i utländsk valuta. Riksbanken bedömer att det behov som motsvaras av ett LCR-krav i kronor på 60 procent medför en begränsad sådan effekt.